YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)
9 päivänä helmikuuta 1995 *

Asiassa C-412/93,

jonka Tribunal de Commerce de Paris on saattanut ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen ensin mainitussa tuomioistuimessa vireillä olevassa riita-asiassa

Société d'importation Édouard Leclerc-Siplec

vastaan

1) **TF1 Publicité SA** ja

2) **M6 Publicité SA,**

ennakkoratkaisun ETY:n perustamissopimuksen 30, 85, 86, 5 ja 3 artiklan f alakohdan sekä jäsenvaltioiden televisiotoimintaa koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta lokakuun 3 päivänä 1989 annetun neuvoston direktiivin 89/552/ETY (EYVL 1989 L 298, s. 23) tulkinnasta,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja F. A. Schockweiler, tuomarit P. J. G. Kapteyn (esittelevä tuomari), G. F. Mancini, C. N. Kakouris ja J. L. Murray,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein,

ottaen huomioon seuraavat sille esitetyt kirjalliset huomautukset:

— Leclerc-Siplecin puolesta asianajaja Bruno Cavalié, Pariisi,

— TF1 Publicitén puolesta asianajaja Louis Bousquet, Pariisi,

— M6 Publicitén puolesta asianajajat Pierre Deprez ja Philippe Dian, Pariisi,

— Ranskan hallituksen puolesta ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston ulkoasiainsihteeri Jean-Louis Falconi ja saman osaston apulaisjohtaja Catherine de Salins, asiamiehinä,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään johtava oikeudellinen neuvonantaja Richard Wainwright, avustajanaan asianajaja Hervé Lehman, Pariisi,

ottaen huomioon käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan suulliset huomautukset, jotka on esittänyt Leclerc-Siplecin puolesta Bruno Cavalié, TF1 Publicitén puolesta asianajaja Olivier Sprung, Pariisi, M6 Publicitén puolesta asianajaja Didier Théophile, Pariisi, Ranskan hallituksen puolesta Jean-Louis Falconi ja komission puolesta Richard Wainwright avustajanaan Hervé Lehman 7.7.1994 pidetyssä suullisessa käsittelyssä,

kuultuaan julkisasiamiehen 24.11.1994 pidetyssä käsittelyssä esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Tribunal de Commerce de Paris on 27.9.1993 antamallaan päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 4 päivänä lokakuuta samana vuonna, pyytänyt ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla ennakkoratkaisua ETY:n perustamissopimuksen 30, 85, 86 ja 5 artiklan ja 3 artiklan f alakohdan sekä jäsenvaltioiden televisiotoimintaa koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta lokakuun 3 päivänä 1989 annetun neuvoston direktiivin 89/552/ETY (EYVL L 298, s. 23, jäljempänä direktiivi) tulkinnasta.

2 Tulkintakysymys on esitetty riita-asiassa maahantuontiyritys Édouard Leclerc-Siplec (jäljempänä Leclerc-Siplec) vastaan yritykset TF1 Publicité (jäljempänä TF1) sekä M6 Publicité (jäljempänä M6), jonka kohteena on jälkimmäisten yritysten kieltäytyminen lähettämästä mainosta polttoaineen jakelusta Leclerc-valintamyymälöissä sillä perusteella, että 8 pykälässä 27.3.1992 annetussa ranskalaisessa asetuksessa nro 92/280 (JORF 28.3.1992, s. 4313, jäljempänä asetus), joka

on annettu 30.9.1986 annetun ilmaisun vapautta ja yleisiä mainontaa ja sponsorointia koskevia periaatteita koskevan lain 27 pykälän 1 momentin soveltamiseksi, kielletään jakeluporrasta mainostamasta televisiossa.

3 Haastettuaan TF1:n ja M6:n Tribunal de Commerce de Paris'n ja todettuaan, että asetuksen 8 pykälä on ristiriidassa useiden perustamissopimuksen säännösten ja direktiivin kanssa, Leclerc-Siplec ehdotti kansalliselle tuomioistuimelle, että se kääntyisi asiassa yhteisöjen tuomioistuimen puoleen. TF1 ja M6, vaikka olivatkin vastaajina, olivat samaa mieltä Leclerc-Siplecin kanssa. Lisäksi TF1 esitti, että tuomioistuimen tulisi ottaa asiaan kantaa yleisellä tasolla ja käsitellä jakeluportaan lisäksi kaikkia niitä sektoreita, joiden lähetykset asetuksella kielletään.

4 Todettuaan, että useat asiassa kuullut kansalliset tiedonvälitystä ja mainontaa valvovat viranomaiset, kuten Secrétariat d'État à la Communication, Conseil supérieur de l'audiovisuel (jäljempänä CSA) ja Bureau de vérification de la publicité ovat vahvistaneet TF1:n ja M6:n tulkinnan, jonka mukaan kyseinen mainos kuuluu asetuksen 8 pykälässä säädettyjen kieltojen piiriin, kansallinen tuomioistuin lykkäsi päätöksen antamista ja pyysi yhteisöjen tuomioistuinta

"antamaan ennakkoratkaisun siitä, onko perustamissopimuksen 30, 85, 86, ja 5 artiklaa sekä 3 artiklan f alakohtaa sekä 3.10.1989 annettua neuvoston direktiiviä 89/552/ETY tulkittava niin, että niillä kielletään jäsenvaltiota estämästä lailla tai asetuksella taloudellisen toiminnan sektoreita, erityisesti jakeluporrasta, mainostamasta televisiossa, ja yleisemmin, voidaanko 27.3.1992 annetun asetuksen 8 pykälän tulkita olevan sopusoinnussa yllä mainittujen säännösten kanssa".

5 Asetuksen 8 pykälän mukaan kiellettyä on "mainostaa yhtäältä tuotteita, joiden televisiomainonta on lailla kielletty, ja toisaalta, seuraavan luettelon mukaisia tuotteita ja taloudellisia sektoreita:

— yli 1,2 tilavuusprosenttia alkoholia sisältävät juomat;

— kirjallisuus;

— elokuvat;

— lehdistö;

— jakeluporras, paitsi merentakaisilla alueilla ja Mayotten sekä Saint-Pierre-et-Miquelonin paikallishallintoalueilla."

6 Asetuksen 21 pykälässä määrätään, että näitä säännöksiä valvoo CSA.

7 CSA:n päätöksistä voidaan todeta, että sellaiset jakeluportaan tuottajien mainokset, joita ei kielletä siksi, että jakeluporras kuuluu niihin taloudellisiin sektoreihin, jotka eivät saa mainostaa televisiossa, eivät saa viitata tuotteiden jakeluverkkoon.

Tuomioistuimen toimivalta

8 Komissio huomauttaa aluksi, että ennakkoratkaisupyyntö on hylättävä. Sen mukaan ennakkoratkaisua pyytävässä kansallisessa tuomioistuimessa ei ole käsiteltävänä riita-asiaa, koska Leclerc-Siplecin kanne tähtää ainoastaan ennakkoratkaisun saamiseen. Joka tapauksessa, koska kansallinen tuomioistuin on TF1:n ehdotuksesta laajentanut Leclerc-Siplecin esittämää kysymystä muihinkin taloudellisen toiminnan sektoreihin kuin kyseessä olevaan jakeluportaaseen, kansallinen tuomioistuin on tehnyt ennakkoratkaisukysymyksen, joka ei perustu edes piilevään riitaan osapuolten välillä.

9 Aivan aluksi on paikallaan muistuttaa, että perustamissopimuksen 177 artiklan mukaan, mikäli perustamissopimuksen tai yhteisön toimielinten antaman johdetun oikeuden tulkintakysymys tulee esille jäsenvaltion kansallisessa tuomioistuimessa, tämä tuomioistuin voi, jos se katsoo, että kysymys on ratkaistava, jotta se voi antaa päätöksen, pyytää yhteisöjen tuomioistuinta ratkaisemaan sen.

10 Tässä ennakkoratkaisuasiassa kansallinen tuomioistuin, joka yksin tuntee tapauksen tosiseikat, voi parhaiten harkita asian erityispiirteet huomioon ottaen, onko tuomiota varten tarpeellista pyytää ennakkoratkaisua (ks. asia 83/78, Pigs Marketing Board, tuomio 29.11.1978, Kok. 1978, s. 2347; asia C-186/90, Durighello, tuomio 28.11.1991, Kok. 1991, s. I-5773; ja asia C-83/91, Meilicke, tuomio 16.7.1992, Kok. 1991, s. I-4871, 23 kohta).

11 Silloin kun kansallisen tuomioistuimen esittämät kysymykset koskevat yhteisön oikeuden tulkintaa, yhteisöjen tuomioistuimella on periaatteessa velvollisuus antaa ratkaisu (ks. asia C-231/89, Gmurzynska-Bscher, tuomio 8.11.1990, Kok. 1990, s. I-4003, 20 kohta).

12 Yhteisöjen tuomioistuin on kuitenkin muistuttanut, että todetakseen oman toimivaltansa sen on tutkittava edellytykset, joilla kansallinen tuomioistuin on pyytänyt ennakkoratkaisua. Ajatus yhteistoiminnasta, jonka on oltava ennakkoratkaisutoiminnan lähtökohtana, edellyttää kansallisen tuomioistuimen ottavan puolestaan huomioon sen, että yhteisöjen tuomioistuimen tehtävänä on avustaa jäsenmaiden oikeushallintoa eikä antaa lausuntoja yleisistä tai hypoteettisistä kysymyksistä (asia 149/82, Robards, tuomio 3.2.1983, Kok. 1983, s. 171, ja tapaus Meilicke, johon edellä on viitattu, 25 kohta).

13 Tämän tehtävän huomioon ottaen yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, ettei se voi ratkaista kansallisessa tuomioistuimessa esitettyä ennakkoratkaisukysymystä, jollei yhteisöoikeuden tulkinta mitenkään liity pääriita-asian kohteeseen tai tosiseikkoihin.

14 Tässä tapauksessa ei liene kiistettävissä, että kuten Ranskan hallitus on huomauttanut, pääriita-asian tavoitteena on Leclerc-Siplecin tahdosta saada kansallinen tuomioistuin toteamaan, että TF1:n ja M6:n kieltäytyminen asetuksen 8 pykälän nojalla mainostamasta polttoaineen jakelua on yhteisön oikeuden vastaista. Se seikka, että asian pääosapuolet ovat yhtä mieltä saavutettavasta tuloksesta, ei poista tämän riita-asian tosiseikkoja.

15 Tästä seuraa, että esitetty kysymys, sikäli kuin se liittyy tähän tavoitteeseen, hakee vastausta asialliseen kysymykseen, joka liittyy pääriita-asian ratkaisemiseen. Sen sijaan tämä ei päde kysymykseen muiden tuotteiden tai taloudellisten sektorien mainostamiskiellosta.

16 Edeltävistä perusteluista seuraa, että esitettyyn kysymykseen on syytä vastata vain siltä osin kuin se liittyy jakeluportaan mainonnan kieltämiseen.

Ennakkoratkaisukysymyksessä mainittujen säännösten tulkinta

17 Näin rajattuna kysymys koskee sitä, onko perustamissopimuksen 30 artiklaa sekä 85 ja 86 artiklaa, luettuna yhdessä perustamissopimuksen 3 artiklan f alakohdan ja 5 artiklan kanssa, tulkittava niin, että niiden kanssa on ristiriidassa sellainen jäsenvaltion laki tai asetus, jolla kielletään alueellaan toimivia televisiotoiminnan harjoittajia lähettämästä jakeluportaan mainoksia.

Perustamissopimuksen 30 artikla

18 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kaupan määrällisiä rajoituksia vaikutuksiltaan vastaavina toimenpiteinä pidetään kaikkia niitä toimenpiteitä, jotka voivat estää yhteisön sisäistä kauppaa, suoraan tai välillisesti, tosiasiallisesti tai mahdollisesti (asia 8/74, Dassonville, tuomio 11.7.1974, Kok. 1974, s. 837, 5 kohta).

19 Tässä asiassa tällaista lakiin tai asetukseen perustuvaa toimenpidettä, joka kieltää televisiomainonnan jakeluportaalta, ei ole tarkoitettu sääntelemään jäsenvaltioiden välistä tavaran kauppaa. Tämä kielto ei myöskään vaikuta jakeluportaan mahdollisuuksiin hyödyntää muita mainonnan kanavia.

20 On totta, että tällainen kielto saattaa rajoittaa myynnin määrää ja vastaavasti muista jäsenvaltioista tuotavien tuotteiden myynnin määrää sikäli kuin se kieltää jakeluportaalta tietyn kanavan mainostaa levittämiään tuotteita. Kuitenkin on syytä

kysyä, onko tämä mahdollisuus riittävän suuri, jotta se tulisi kieltää perustamissopimuksen 30 artiklan tarkoittamana tuonnin määrällisiä rajoituksia vaikutuksiltaan vastaavana toimenpiteenä.

21 Tässä kohdin on syytä muistaa, että edellä viitatun Dassonville-tapauksen luoman oikeuskäytännön mukaan ei ole kiellettyä haitata jäsenvaltioiden välistä kauppaa suoraan tai välillisesti, tosiasiallisesti tai mahdollisesti niin, että tiettyjä myynnin muotoja rajoittava tai ne kieltävä kansallinen säännös soveltuu tuotteisiin, joita tuodaan muista jäsenvaltioista, jos näitä säännöksiä sovelletaan kaikkiin tällä alueella toimiviin maahantuojiin, ja jos säännökset vaikuttavat oikeudellisesti ja tosiasiallisesti samalla tavalla kotimaisten tuotteiden ja muista jäsenvaltioista tuotavien tuotteiden markkinointiin. Kun nämä edellytykset täyttyvät, tällaisten säännösten soveltaminen muista jäsenvaltioista tuotavien niissä valtioissa säädettyjen määräysten mukaisten tuotteiden myyntiin ei sinänsä estä näiden tuotteiden markkinoille pääsyä tai haittaa niiden kauppaa enemmän kuin mitä se haittaa kotimaisten tuotteiden kauppaa. Tällaiset säännökset jäävät siis perustamissopimuksen 30 artiklan soveltamisalan ulkopuolelle (ks. asiat C-267/91 ja C-268/91, Keck ja Mithouard, tuomio 24.11.1993, Kok. 1993, s. I-6097, 16 ja 17 kohta, sekä asia C-292/92, Hünermund ym., tuomio 15.12.1993, Kok. 1993, s. I-6787, 21 kohta).

22 Tämän pääasian säännöksestä on syytä todeta, että se koskee myynnin menettelytapoja (televisiomainonta) tietyltä tuotteiden markkinointitavalta (jakelu), koska sillä kielletään tietty myynnin edistämiskeino.

23 Tällaiset säännökset, joita sovelletaan tuotteita erottelematta kaikkiin taloudellisiin toimijoihin jakeluportaassa, myös jos ne ovat samanaikaisesti tuottajia ja jakeluportaan edustajia, eivät kuitenkaan vaikuta eri tavalla muista jäsenvaltioista tuotavien tuotteiden ja kotimaisten tuotteiden mainontaan.

24 Näin ollen on syytä vastata, että perustamissopimuksen 30 artiklaa on tulkittava siten, ettei se sovellu tapauksiin, jossa jäsenvaltio lainsäädännöllä tai hallinnollisilla määräyksillä kieltää televisiomainonnan jakeluportaalta.

Artiklat 85 ja 86 luettuna yhdessä perustamissopimuksen 3 artiklan f alakohdan ja 5 artiklan kanssa

25 On syytä huomata, että perustamissopimuksen 85 ja 86 artikla koskevat itsessään ainoastaan yritysten käyttäytymistä eivätkä jäsenvaltioiden lakeihin tai asetuksiin perustuvia toimenpiteitä. Kuitenkin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä johtuu, että luettuna yhdessä perustamissopimuksen 5 artiklan kanssa 85 ja 86 artikla kieltävät jäsenvaltioita ryhtymästä sellaisiin toimenpiteisiin tai pitämästä niitä yllä, jotka voivat tehdä tyhjiksi, vaikkakin lakiin tai asetukseen perustuen, yrityksiin sovellettavat kilpailusäännöt. Saman oikeuskäytännön mukaan näin on asia, milloin jäsenvaltio joko edellyttää tai suosii yritysten välisten järjestelyjen solmimista vastoin 85 artiklan määräyksiä tai vahvistaa tällaisten sopimusten vaikutuksia, tai, milloin jäsenvaltio poistaa säännösten valtiollisen luonteen siirtämällä yksityisille vastuun tehdä omia toimiaan koskevia taloudellisia päätöksiä (ks. asia 267/86, Van Eycke, tuomio 21.9.1988, Kok. 1988, s. 4769, 16 kohta ja viimeisin päätös asiassa C-401/92 ja C-402/92, Tankstation 't Heukske et Boermans, tuomio 2.6.1994, Kok. 1994, s. I-2199, 16 kohta).

26 Tässä tapauksessa mikään näissä asiakirjoissa ei anna aihetta uskoa, että kansalliset säännökset edellyttäisivät tai suosisivat kilpailua rajoittavaa käytöstä, tai vahvistaisivat olemassa olevan yritysten välisen järjestelyn vaikutuksia.

27 On siis syytä vastata, että 85 ja 86 artiklaa, luettuna yhdessä perustamissopimuksen 3 artiklan f alakohdan ja 5 artiklan kanssa, ei sovelleta tällaisiin kansallisiin säädöksiin.

Direktiivi 89/552/ETY

28 Perustamissopimuksen 57 artiklan 2 kohdan ja 66 artiklan nojalla annetun direktiivin ensisijainen tarkoitus on turvata televisiolähetystoiminnan vapaus.

29 Tähän tavoitteeseen päästäkseen direktiivissä säädetään kolmannentoista ja neljännentoista perustelukappaleensa mukaan minimisäännökset, joita tulee noudattaa yhteisön alueelta peräisin oleviin lähetyksiin, jotka on tarkoitettu vastaanotettaviksi yhteisön sisällä, ja erityisesti toiseen jäsenvaltioon suunnattuihin lähetyksiin.

30 Tämän tavoitteen toteuttamiseksi direktiivin toisessa luvussa, joka sisältää yleiset säännökset, määrätään, että yhtäältä lähettävien jäsenvaltioiden tulee valvoa, että kyseisen valtion lainkäyttövaltaan kuuluvat televisiolähetystoiminnan harjoittajat noudattavat direktiivin säännöksiä (3 artiklan 2 kohta), ja toisaalta vastaanottavien valtioiden tulee taata vapaus vastaanottaa lähetyksiä, eivätkä ne saa rajoittaa alueellaan toisista jäsenvaltioista tulevien lähetysten edelleenlähettämistä sellaisin perustein, jotka kuuluvat tässä direktiivissä yhteensovitettuihin aloihin, paitsi tapauksissa, joissa ne ovat tietyin tarkoin määritellyin edellytyksin oikeutettuja estämään väliaikaisesti lähetykset (2 artiklan 2 kohta).

31 Saman luvun 3 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on voitava antaa lainkäyttövaltaansa kuuluviin televisioyhtiöihin sovellettavia tarkempia tai tiukempia sääntöjä tässä direktiivissä tarkoitetuilla aloilla.

32 Tässä direktiivissä yhteensovitettuihin aloihin kuuluu televisiomainonta, ja valtion, jonka lainkäyttövaltaan televisiolähetys kuuluu, tulee noudattaa minimisäännöksiä, joista säädetään direktiivin IV luvussa.

33 Kahdessa artiklassa luvussa IV sallitaan jäsenvaltioiden poikkeamisen lainkäyttövaltaansa kuuluvien televisiolähetystoiminnan harjoittajien osalta joistakin direktiivin määräyksistä, jotka koskevat edellytyksiä, joilla mainoksia voidaan lähettää.

34 Ensiksi, 19 artiklassa sallitaan jäsenvaltioiden säätää 18 artiklan säännöksiä tiukempia säännöksiä ohjelma-ajasta ja televisiotoiminnassa noudatettavista menettelyistä lainkäyttövaltaansa kuuluvien televisiolähetystoiminnan harjoittajien osalta.

35 Toiseksi, 20 artiklassa sallitaan jäsenvaltion asettaa yhteisön oikeuden huomioon ottaen muita kuin 11 artiklan 2—5 kohdassa ja 18 artiklassa säädettyjä edellytyksiä yksinomaan kansalliselle alueelle tarkoitettujen lähetysten osalta, jos lähetyksiä ei voida vastaanottaa suoraan tai välillisesti yhdessä tai useammassa muussa jäsenvaltiossa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 3 artiklan soveltamista.

36 Vakiintuneen tulkinnan mukaan 19 ja 20 artikla eivät voi olla perustana jäsenvaltion jakeluportaalle antamalle kiellolle mainostaa televisiossa.

37 Näin ollen herää kysymys, voidaanko tällainen kielto perustaa direktiivin 3 artiklan 1 kohtaan.

38 Pohdittaessa direktiivin 3 artiklan 1 kohdan merkitystä on syytä tutkia ensin kysymystä siitä, voivatko jäsenvaltiot tähän kohtaan nojaten säätää lainkäyttövaltaansa kuuluvia televisiolähetystoiminnan harjoittajia koskevia IV luvun säännöksiä tiukempia määräyksiä muiden kuin 19 ja 20 artiklassa määriteltyjen edellytysten täyttyessä.

39 Kahdennenkymmenennen artiklan sanamuodosta ilmenee, että sitä sovelletaan 3 artiklan määräyksiä rajoittamatta, mutta tällaista täsmennystä ei ole direktiivin 19 artiklassa.

40 Tästä voidaan siis tehdä sellainen johtopäätös, että jäsenvaltioiden oikeutta säätää televisiomainontaa ja sponsorointia koskevia tiukempia määräyksiä rajoittavat direktiivin 19 artiklassa määritellyt edellytykset.

41 Tällainen tulkinta tekisi tyhjäksi direktiivin 3 artiklan 1 kohdan tarkoituksen toimia yleissäännöksenä eräällä olennaisella direktiivin sääntelemällä alalla.

42 Direktiivin perusteluista tai tarkoituksesta ei myöskään seuraa, että 19 artiklaa olisi tulkittava niin, että se poistaisi jäsenvaltioilta niille 3 artiklan 1 kohdassa annetun oikeuden.

43 Kahdeskymmenesseitsemäs perustelukappale nimittäin viittaa yleisesti, rajoittumatta 19 artiklan määrittelemiin edellytyksiin, jäsenvaltioiden oikeuteen antaa direktiivin televisiomainonnalle asettamia vähimmäissääntöjä ja -vaatimuksia tarkempia tai tiukempia sääntöjä.

44 Sitä paitsi, direktiivin tarkoitusta turvata miniminormit täyttävien televisio-ohjelmien lähettämisen vapaus ei mitenkään haittaa, vaikka jäsenvaltiot säätävät lainkäyttövaltaansa kuuluvia televisiolähetystoiminnan harjoittajia koskevia tiukempia määräyksiä muiden kuin 19 artiklassa määriteltyjen edellytysten täyttyessä.

45 Kun on kyse direktiivin 3 artiklan 1 kohdan tarkoituksenmukaisuudesta, TF1 ja M6 ovat esittäneet, että kahdennestakymmenennestäseitsemännestä perustelukappaleesta ilmenee, että vain kuluttajansuoja voi oikeuttaa tiukempien määräysten säätämisen, ja että kieltäessään tietyistä taloudellisista syistä jakeluporrasta mainostamasta televisiossa asetus ylittää direktiivin puitteet.

46 Tätä väitettä ei voida hyväksyä.

47 Vaikka tästä perustelukappaleesta näyttäisi näin ilmenevän, tällaista tulkintaa ei voida perustaa 3 artiklan 1 kohdan sanamuotoon, joka ei sisällä mitään rajoituksia siitä, kenen etuja jäsenvaltiot voisivat ottaa huomioon. Missään tapauksessa tämä perustelukappale ei kiellä rajoitusten oikeutusta muiden kuin kuluttajien etujen suojaamiseksi.

48 Kaikki edellä olevat perustelut huomioon ottaen esitettyyn kysymykseen on syytä vastata, että perustamissopimuksen 30, 85, 86 ja 5 artiklaa sekä 3 artiklan f alakohtaa sekä direktiiviä 89/552/ETY on tulkittava niin, etteivät ne estä jäsenvaltiota lainsäädännöllä tai hallinnollisilla määräyksillä kieltämästä lainkäyttövaltaansa kuuluvia televisiolähetystoiminnan harjoittajia lähettämästä jakeluportaan mainospaloja.

Oikeudenkäyntikulut

49 *Huomautuksensa tuomioistuimelle esittäneiden Ranskan hallituksen ja Euroopan* yhteisöjen komission oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Koska esitetty oikeudenkäyntikuluvaatimus kuuluu pääasian asianosaisten osalta kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevaan oikeudenkäyntiin, kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on ratkaissut Tribunal de Commerce de Paris'n 27.9.1993 esittämän kysymyksen seuraavasti:

Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen 30, 85, 86 ja 5 artiklaa sekä 3 artiklan f alakohtaa sekä jäsenvaltioiden televisiotoimintaa koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta lokakuun 3 päivänä 1989 annettua neuvoston direktiiviä 89/552/ETY on tulkittava niin, etteivät ne estä jäsenvaltiota lainsäädännöllä tai hallinnollisilla määräyksillä kieltämästä lainkäyttövaltaansa kuuluvia televisiolähetystoiminnan harjoittajia lähettämästä jakeluportaan mainoksia.

Schockweiler Kapteyn Mancini

Kakouris Murray

Julistettiin Luxemburgissa 9 päivänä helmikuuta 1995.

Kirjaaja

R. Grass

Kuudennen jaoston puheenjohtaja

F. A. Schockweiler